

10 MAY 1948
JAFFNA COLLEGE, CEYLON

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII.

Wednesday, March 24, 1948.

No. 1

	Page
EDITORIAL	1
POLITICAL INDEPENDENCE	2
<i>By D. S. Sanders</i>	
DEMOCRACY MUST REGAIN ITS FAITH	3
<i>By D. J. Anbalavanar</i>	
GANESH IN LOVE	6
<i>By "Inmate"</i>	
பத்திரிகைப் பேரறிவு	9
<i>By E. சேனாபதி</i>	
வினாக்களைப்பும் ஒப்பாக்கியும்	11
<i>By Miss K. மகேஸ்வரி</i>	
பழக்கநிலை வளப்பு	12

A. DEVA RAJAH,
English Editor.

S. SANMUGAVADIVEL,
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII

Wednesday, March, 24th, 1948.

No. 1.

Editorial

Mahatma Gandhi

It is indeed one of the greatest ironies of history that Mahatma Gandhi, the apostle of truth and non-violence should meet with such a tragic death. The incredible news of the Mahatma's death came as a rude shock to the whole world. Never in the history of mankind would so many millions of people have shed tears for a single man. Mahatma Gandhi, through his selfless service, sacrifice and love has won the hearts of countless millions all the world over.

Jesus Christ, the Saviour of mankind was crucified. Abraham Lincoln, the emancipator of slavery was shot dead by his own countryman. In a similar and significant way Mahatma Gandhi has fallen a martyr to his much cherished ideal of Ahimsa.

The labours and achievements of Mahatma Gandhi are too enormous for the present generation to judge. People a hundred years hence may even doubt as to whether a man called Gandhi could have ever wrought such miracles. As the Architect of India's freedom he has liberated the teeming millions of India from the cankering chains of British imperi-

alism. It is really a wonder that this "puny little man who could easily be crushed between the finger and thumb of an Englishman" could bring about the downfall and decay of the mightiest of all empires without shedding a drop of blood.

At a time when the world is badly in need of a spiritual leader at a time when India is passing through such troubles it is very unfortunate that Gandhi should have passed away. It was to him that Pandit Nehru and other Indian leaders looked up for guidance and advice. Great responsibilities rest on the shoulders of Indian leaders, but moulded and disciplined as they are by their Great Guru, we feel confident that they would emerge successful out of this dark period in India's history.

Great schemes have been drawn to erect memorials and monuments to honour Gandhiji. Towns and cities are going to be named after him. This is not what Gandhi wanted us to do. The best way to honour Gandhiji is to practice the ideals for which he lived and died. That is the surest way to make Mahatma Gandhi live to posterity.

Political Independence

— A GRAVE RESPONSIBILITY

We are today free citizens of independent Ceylon, enjoying equal partnerships, with the other members of the British commonwealth of Nations. Whether this grant of independence was motivated by a genuine desire to grant freedom or was granted to avert universal criticism, with the possible translation of such criticism into action by the U. N. O. is still a controversial issue. But the fact remains, that independence and "real independence" has been won despite the fears and nightmares of the discontented parties.

But, political independence implies grave responsibilities and the effective solution of numerous problems. If freedom and responsibility do not go hand in hand, tyranny might tend to be the inevitable outcome. Independence has been achieved in an enviable manner, without bloodshed and any marked antagonism between the rulers and the ruled. Ceylon today possesses a political stability which few countries possess, despite the communal conflicts. But if this stability is to be maintained and developed our statesmen must realize the serious responsibility that is a necessary condition of the perpetuation of freedom.

In the past, the position of all the communities alike was one of common subordination to a foreign impartial Government, where the possibility or the fear of discrimination was remote from what it is today. The clash between the major and minor communities originated with the gradual transference of political power, and today, with the attainment of complete political independence it has come to be one of the major problems that confront our nation.

Ceylon is a heterogeneous country with different languages, races

religions, and cultures. In a homogeneous country there is the possibility of the minority party of today becoming the majority of tomorrow. But in a heterogeneous country, unless the division of parties is strictly on social and economic lines the chances of a communal minority becoming the party in power are remote. As such the minorities will be more irresponsible in their criticisms and will scrutinize the acts of the Government in power with prejudice and suspicion.

If Ceylon is to reap the full benefit of the freedom that has been acquired, there is the evident need for tactfulness and an attitude of compromise on the part of the major community. Majority rule is no doubt justifiable, and is one of the fundamental principles of Democracy. But the major community should satisfy the reasonable wishes of the minorities. Despite the pomps and pageantry and the glamour that marked the celebrations there was the spectacular discontent of particular sections. That the formal opening of Parliament by His Majesty's representative, the Duke of Gloucester should have been boycotted by the Leftist members is evidence of obstinacy on the part of the discontented parties and the Government alike. Opposition Government is as much a vital necessity to any nation as the Government in power. But it is necessary that the opposition should be responsible and constructive in its criticisms.

On the other hand the major community should pursue a policy of "give and take" to win over the co-operation and good-will of the minorities. But, in actual practice, the major community has fallen far short of this ideal. In utter disregard to the sentiments and cultural traditions of the other communities

there has been [the over-anxiety to hoist the "Lion Flag." Irony was explicit in the words of Mr. Senanayake in his speech at the formal opening of parliament when he said — "Our nation comprises many races with a culture and a history of its own. It is for us to blend all that is best in us" — One had only to compare these words of assurance with what had preceded in action by the insistence despite the protests made by the minorities in hoisting the Lion Flag.

Again, the over-anxiety shown to make the Sinhalese language, religion and anthem the national ones though natural is not calculated to effect a peaceful administration of the country and to the proper enjoyment of our newly won freedom. It is true that communities should strive to be national and should rise above sectionalism, but to realize this ideal, controversies on narrow issues should be avoided and concessions granted, lest the suspicion and ani-

mosity between the communities should widen,

Ceylon has to face serious economic problems in the immediate future, both internal and external. The gulf between the "haves" and the "havenots" is widening and the swing to the left is more marked. If political stability is to be maintained in the face of these growing difficulties, then the co-operation and good-will of the minorities must be secured and our long cherished freedom should cease to be a mere theoretical concept. It is our fervent hope, that the words of re-assurance expressed by Mr. S. W. R. D. Bandaranaike in his most statesmanlike speech, "Political freedom comes alive only when it is utilised to achieve other freedoms, freedom from poverty, freedom from disease freedom from ignorance and freedom from fear" — will be translated into action.

By D. S. SANDERS, JR.

Democracy must Regain its Faith

D. J. Ampalavanar

The world is still in a muddle about progress; and "if the living faith of the dead becomes the dead faith of the living there cannot be any progress." ¹ There is the optimism of the last century which we are made to know, tended to see history as a record of spiritual achievement; and there is the pessimism of the present century which regards it as a blundering from catastrophe to catastrophe. Neither of these views seems right, but one or the other of them tends to influence our thought. Everything must be either good or bad; democracy must be a noble mission or a noisy nightmare; communism must be the goal of all energies or

the great chimaera which seduces us to the denial of all that is good in human achievements.

I know that no social system or philosophy is worthy of men's supreme devotion, but there is much which ought to be said for democracy today. It is the only system that provides for the highest expression of the human personality and as such has found favour with the progressive nations of the world.

Now at a moment when democracy is being challenged as never before, particularly after the manner in which victor nations have been conducting themselves for the last two and a half years, it needs a restatement, and if I can effectively

1. Prof. S. Radhakrishnan

restate that faith on which democracy is built, my task in this article will be fulfilled.

The word 'democracy' is used very loosely and at times with a very inadequate connotation. Democracy is not simply a system of government. It is something which extends, or should extend, far beyond the bounds of the political life and system of a country. It is something which applies to all parts of life. Political democracy is only one aspect of a way of life which includes economic democracy and social democracy. There can be no real democracy until democratic principles are brought to bear on every part of the life of men and women as they live in a community. It has a task not merely to be effective in the granting of the freedom of the individual but also to be educative in effect in expanding the personality of each individual citizen by the gift of responsibility 'It is a good thing to give citizens the vote as soon as they are in the least degree ready for it, not because they are wise and will vote right, which is a very precarious proposition, but because thinking how to vote will make them wiser than they are'.

The democratic ideal is not, as we are sometimes made to understand, theories about the consent of the governed, but a conception of right human relationships. That all men are at bottom equal and that no man has greater *prima facie* claims for power or wealth or respect than any other, and that those who get greater shares should only do so to enable them to perform, or to reward them for having performed, functions in society. It is the rejections of this view of man, which is the root faith of democracy, that is the cause for the loss of confidence in democracy today.

Democracy is a social system built on the belief in the dignity of the human personality. It is concerned

with all aspects of human relations and like the Christian view it recognises the high potentialities of man and sees him as a sinner. All must have a part to play in the government not because they are so good but because no man should be allowed very great power. Thomas Jefferson said, "Sometimes it is said that man cannot be trusted with the government of himself. Can he, then, be trusted with the government of others", and again "The way to have good and safe government, is not to trust it all to one, but to divide it among the many." Democracy then is not based on a one-sided view of man, that is, a wholly optimistic view. Utopian ideas need not accompany it, nor need pessimistic views.

The failure of democracy is largely due not to the inherent weakness in the system but it is due to the attempt of many to build up a democratic system on wrong beliefs. Liberty, equality, fraternity are noble ideals but their value is going to depend on the value attributed to the individual person. For these ideals only determine the relationships between the different individuals, and on a wrong view of the individual right relationships cannot be built. So that the cardinal faith of democracy is evidently its view of the individual and in the words of Dr. Temple "The root of democracy is reverence for personality wherever it is found" and this is also a principle of the Christian Gospel. Democracy is closely related to Christianity and Thomas Mann has expressed it in a statement that "Democracy is the political expression of Christianity." At this moment when the future of this noble social system is uncertain, Thomas Mann's statement is not merely to be recognised as a truth but in it we must find the clue to the future of democracy. Dr. Temple has effectively stated it in these words "It is not only true that Christianity best expresses itself through democracy, it is also true that democracy can only survive if it is Christian".

Pen Pictures of the Cricket XI

By THE SPORTS EDITORS

S. Singamabanan:—The Captain of the side. A useful all rounder and a steady bat. He has shown his ability as a cricketer and much is expected of him. A rumour is afloat that he gets down courses from Pembroke in fielding. He is an admirer of Mustaq Ali.

A. M. Brodie:—The Tallon of the side. A veteran at games and the hitter of the side. He is one of the batsmen who plays to the gallery and consequently is popular among them. His favourite stroke is the sixer stroke and in accomplishing this at least he has once broken his wicket. As a good wicket keeper he demands respect from all batsmen.

T. D. Hannan:—A stylish opening bat who plays a cool innings. A consistent scorer and a good outfield. He displays a variety of powerful strokes and often forces the fieldsmen to go beyond the ropes. He is sure to cost the College a bat this season.

T. M. B. Mahat:—The speed merchant of the side whose staves are worse than the thunderbolts which often send the stumps rattling for yards. He professes to bowl at 91 miles per hour and often boasts that he has beaten Larwood. A very good field at cover and a reliable bat.

T. Kulasegaram:—A good length slow bowler and a good bat. Has a good future before him. He excels in fielding and smart running. Though he has taken up to the Ross System, he complains he has not gained any height.

T. Balarajah:—A good slip fielder and a fairly good batsman. He is the stone-waller of the side and sometimes takes hours to open his account. When he misses a catch he often excuses himself of bad sight.

A. J. N. Selvadurai:—A slow left arm bowler who puzzles the batsmen. A good slip fielder and a useful bat. He has the style of his uncle, the Ceylon all-rounder. Is apt to be excited when fair spectators are around.

P. Samarasinghe:—A consistent scorer in spite of his height. It is a delight to see him in the field rolling after the ball. His only weakness is that he gets very "cross" with the bowlers. Serves as a reserve wicket keeper.

T. Krishnaswamy:—The "left armer" of the side who has been seriously advised to do the impossible—to open the innings. He is a bowler of no mean repute whose only grievance is that the pitch and the stumps are too narrow for his extraordinary bowling. A strong believer in the theory "If you can't get the wicket, then get the man."

K. Ramachandran:—After more than 3 years of hard labour he is just finding his place in the team. He is a good and cautious bat, but should be hidden in the field.

T. Sangaralingham:—A left arm bowler who has not been given enough opportunity to prove his ability with the ball. A fairly good field and a reliable bat.

Ganesh in Love

By "Inmate"

The four O'clock bell had just gone. The boys and girls were making a mad rush along the corridors, but Ganesh was in a world of his own. With a vacant look he sauntered along the corridor, went to his room in the hostel and without undressing fell flat on his bed. His heart was heavy and he realised that he was in love. That whole evening he kept to his room and was meditating on the angelic figure of his sweetheart,—her long locks of hair, her radiant and child-like face, her pearly teeth and her piercing eyes kept haunting him the whole evening. He felt desperate and mad. At 6.30 in the evening his friend and room-mate Rajan came into the room with his tennis racket and shouted, "Hallo Ganesh, what is the matter with you? Why didn't you come for tennis today? You seem to be depressed" Ganesh blushed, "no, I have a terrible headache," he replied.

That night Rajan heard heavy sighs. The words, "Ranee, Ranee, How I love you" floated softly across the room, but Ganesh was fast asleep. Rajan realised that his friend was dreaming and in a flash knew why Ganesh did not turn up for tennis. Ranee was the new classmate of Ganesh. She had joined College only a week before.

A week later Ganesh received a letter. The envelope was of a charming blue colour and the writing was definitely feminine. Full of excitement Ganesh opened the letter. It was signed "Your beloved Ranee". He could not believe his eyes. This was the

contents. "For the past week I have been terribly pained. The very moment I saw you, you stole my heart. I love you. Please come to church to-morrow, I have a lot to talk to you".

Next morning Ganesh was up very early, had a clean shave, and got into his Sunday best. Full of expectations and excitement Ganesh went to church. He was very early. One by one people began to take their seats. But Ranee was nowhere, she did not turn up. The service started, Ganesh thought that she must have suddenly fallen ill.

After the service he went direct to his hostel and opened his room door and entered. Crash! came the tin of muddy water on his head, and his dress which was spick and span a minute earlier was all muddy. He looked into his room. The whole hostel had assembled there and all bawled out, "So what did your Ranee say". Ganesh was thunder struck. "How did all these fellows know that I had gone to church to meet Ranee?" was his bewildered question. "Why did you duck me," he asked. "Since your Ranee is a Christian you must also be baptised. This is your baptism," answered Rajan with mischievous eyes. But Ganesh was at a loss to understand all what had happened until Rajan told him that he had shouted, "Ranee! Ranee! How I love you" in his dream. Ganesh knew that the hostellers had played a practical joke on him.

[All the characters in this story are fictitious. *Editor*]

Who's who in the Inter Zoo

By LOG CABIN

"What do you think of some of the cynics, who made their trip on the maiden truck on a leather hunt to Tellipallai" asked Sithar. "My friend," said I to Sithar, "do you know that they are hysterical (historical) figures of the Jaffna College cricket team!" The Brown Bomber asserts in the name of all the Gods and Goddesses of Rome that he is the "opener" of the team. His favourite style is the off-shot with occasional straight drives through the covers!! And while doing so, he often mistakes the stumps for the ball!!!—"As for Bowling" said I to Sithar, "He has a left armoured attack. The captain usually overbowls him and hence he bowls over the batsman". I may also add, said I, "that he is a thorough anti-imperialist so much so that he has expressed his indignation by "landing" the King's own English in danger.

"Well, what do you think" asked Sithar, "of the unfortunate 'Pukkayar,' who fell a victim to the 4th Bullet which struck his stump at the auspicious hour according to Hindu rites?" "Sithar," said I, "you know.

It's not for the sake of a pyjama shirt (he already possesses one)
Nor for the sake of a season's game,
But his coach's hand on his shoulder smote
'Bribe me, bribe me and you'll play in the next game'.
and Pukkayar with his menial T. P. C. job,
Finds it always hard to rob,
To pay the plumpy Singapore 'bob'.

For, meat and rice were not enough bribes
For the coach's empty "bora" styles!

"By the way," said Sithar, "whom do you mean by the Singapore bob?"

"Oh! 'tis strange that you have missed the target which is not easily missed" said I, "He was transported, bodily from the Malayan Ring to the Vaddakoaddai pitch and he occasionally in the height of imagination thinks that he is in the cockpit of his plane with all controls in hand, whereas he is actually at the wheel of the 18th century vermin infested truck, which spends much of its time at the garage.

"Hallo," cut in Sithar, "What is your opinion of Kotalswala's new adventure into the Ethereal heights?"—Oh! this reminds me of an incident: The air-hostess was terror-stricken (at the Kankasanturai 'drome) at the sight of a pseudo-communist, who entered the plane....."

"Yes, yes, I heard about that incident," said I to Sithar, "and I know for certain that is that T. N. T. Rustic who has been recently sent to Jaffna College so that he may be reformed by 'Bob'. He is always fond of entering through the back door, and the greatest joke is that he firmly maintains that he flew to India in an aeroplane and nothing else!! Further, while he was in close conversation with the air hostess, the plane began to ascend higher and higher and suddenly on looking down to the Earth whispered into the ear of the Air-hostess, 'Dear, we are nearing heaven!' and promptly she replied, 'yes, but ultimately we will land.'"

"By the way, what do you think of Rustic's friend who has just been demobbed from the Army," asked Sithar.

"Oh Yes!" said I to Sithar, "I know him quite well and I also know that his latest move is towards the Ministry. And that chapie thinks that he is at Wimblendon during the evenings! I hope that his inclination to Ministry does not affect his supposed good shots at the (juvenile) tennis courts."

"Do you know", I continued, "of the interesting incident of a 'boy' who betrayed his descent unconsciously and instinctively by neighing (nay) in the first Collegiate meeting?"

"Oh, Oh! is he that man who recently lodged a complaint that there was a scarcity of water for his daily ablutions?" asked Sithar promptly.

"You are right", said I to Sithar, "and I hope that the College Autho-

rities take immediate steps to rectify this supposed defect". "No! No! It's not the fault of the College Authorities or that there is no sufficient water" ejaculated Sithar, "but it's definitely and obviously due to the presence of a baby elephant amongst them. The baby elephant has a slavish mentality of always being 'under' and he hopes to 'come up' as soon as the Lion Flag is hauled down."

"Well well," said I to Sithar, "we can excuse them for all their shortcomings for they are the counterparts (the Biology lab being opposite their kennels) of the preserved and stinking specimens in the Zoology lab, carefully collected (and that too by luck-luck) by its efficient conductor."

Au Revoir.

இளஞாயிறு

மலர் 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு கல்வியியல்
சர்வதந்திரப் பஞ்சுளி மீ 11 உபதன் கிழமை

இலக் 1

பத்திராதிபர் பேரமுனை

விளக்கணந்தாலும்
ஜோதி மறையாக! :—

ஆர், உலகத்தில் வந்தா விளக்கணந்த திகழ்த்து அருகையும் அகும் சைபையும் மற்றும் சந்திரணத்தையும் உபத்தித்த வந்த மகாத்மா இப்பொழுது மண்ணுலகு நீத்து விண்ணுலகெய்திப் பரமாத்மாவாகிவிட்டார். ஆனால் அவ்வளவின் பொன் மொழிகளும் போயினவா? இல்லை, விளக்கி விருத்த விளக்குவதபோல், சோதி விளக்கணந்த போழ்திலும் உலகுள்ள வரைக்கும் ஒளிரும்.

இச்சோதி இலக்குவதற்கும், இலக்கி விளக்குவதற்கும் இரு முக்கிய காரணங்கள் எனவெனில், மகாத்மா செயற்கரிய செய்ததும், 'பொதுமலம்' அதனுள் தன்னலம் பொருத்த, உள்ளத்தார் பொய்யாத வாழ்த்துமாம்.

"காந்திமகாண என பெரியவராக மதிக்கவேண்டும்?" என்ற வினாவுக்கு முன்கூறிப் முதற்காரணமே விடை. அகிம்சா தர்மத்தைப் போதித்தல் மிக எளிதே; ஆனால் அதைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்குவது மிக, மிகக் கடினம். சாதாரண மனிதரால் செய்தற்கு அரியது. ஆகவே, இந்தகைய செயற்கரிய செய்கையை வாழ்கின்ற இறதிகை இலட்சியமாகக் கொண்டு, செல்லப்புவவர் திருக்குறளில்,

"செயற்கரிய செயலார் பெரியர், சிறியர் செயற்கரிய செய்வார்தார்,"

என்ற காரணப்படும் இலக்கியத்திற்கு அமுதான இலக்கணமாகக் காந்தியென்ப சிறப்பாகண. வெளிவந்தான், இதற்கு

ஆம் சார்த்த மூர்த்தி இலக்கினார் — இலக்குவார் என்பதற்கு ஐயமும் உண்டோ? மேலும் கருணையின் வடிவமாகிய இவ்வளவால் "பொதுமலம்" அதனுள் தன்னலம் பொருந்தச் சிறிய வாழ்க்கையை காத்தினார். அதன் பயனும் மகாத்மாஜி என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இத்தடவன் உள்ளத்தார் பொய்யாதொழுதின்கையால் உலகெனாம் இவ்வருட்கடலை அறித்தது. ஏறக்குறைய 1978 ம் ஆண்டுகளுக்குமுன் திருவள்ளூர் வரும்,

"உள்ளத்தார் பொய்யாதொழுதின்கையால் உள்ளத்துவெல்லாம் உளன்."

என்றுகூறியது, "ருணக்கொண்ணும் பூனெனாம் பொறுத்த புண்ணிய"னுக்கு எத்தனைப் பொருத்தமாய்த் திகழ்கின்றது. மேலும், 1948 வருடங்களாகியும் சிறிந்த மகானின், சிவசக்தி சிவனை பேறியும் சிரஞ்சீவியாகக் காணப்படுவது போன்று, மகாத்மாவின் ஆன்ம சக்தி தப்பாக்கிப் பிரயோசகதை பேற்றும், என்றும் சிரஞ்சீவியாய்த் திகழும் என்பதற்கு கையிலில்லை.

— காந்தியின் ஆன்மா பரிபூரண சாத்தி படைசு —

தமிழ்மானவர்

கடப்பாடுடையர் :—

தமிழ்ச் செல்வத்தின், செல்வரத்தினம் அவர்களுக்கு. மிகவும் பேராசை உண்டு. ஆனபடியால் அவர் பத்திராதிபாயிருந்தபொழுது 'இளஞாயிறு' மிகச்

மற்றைய காரணம் அவருடைய சகிப்பு (முன் கடமைபாற்றிய பத்திராதிபர் பின்மையேயாம். இக்குணம், இறுக்கின்ற கூறியதுபோல்) வருத்தகின்றது. பின் - இருக்கப்போகின்ற பத்திராதிபர்களுக்கு அவர் பரிட்சையில் கித்தியடைந்ததை இருக்குமாயின் எங்கள் பத்திரிகை கிறப்பு நினைந்து உள்ளம் களிப்பின்றது. ஆன் புறம், அவர் பிரிவையிட்டு "குழந்தை" டயன் அவரை ஆசீர்வதிப்பாராக.

காந்தி யார்? காந்தி அப்பா

By

எ. வேலாயுதம், L. M. (B)

"வள்ளிக் கணவன்பேரை..." என்றமெட்டு

1. பாரத மக்கள் பலரும் பாகவீசு தேங்கிடப் பூவுகை தீத்தாரப்பா. — அவர் புண்ணிய புருடாப்பா.
2. அண்ட சாசாரம் அலறிட அலறிட ஆவியை தீத்தாரப்பா. — அவர் பூமியை சீக்காரப்பா.
3. முத்திரப்பிற் செய்தபயன் முன்னமே கண்டிடாத இப்பிறப்பிற் கண்டோமப்பா; — அதை அப்பணவன் கோவகனாம்.
4. சத்திய மறழிச்செயல்லாம் காந்தியே சென்ற அவர் கித்தியம் தொழுதாரப்பா; — அவர் அத்தனவன் அடிக்கப்பா.
5. வகுப்புவாதம் வளர வேண்டாமென்ற நன்ய தாராப்பா. — அவர் புகர்த்தவர் தீண்டாம வெறுத்தாரப்பா.
6. மராட்டியச் சிறுவனொருவன் மகிழ்த்தமே தணிவாக சின்னாரப்பா. — அவர் சூட்டித் தணிவான துப்பாக்கிக்கு
7. அன்புமழிமீசையும் அஞ்சுடம் வளரவே இன்புடன் எல்லாருமே! — அப்பா புன்முறுவல் புரிந்தாரே.
8. மூக்குக்கொரு கண்ணடி முழங்கால் முட்டும் கந்தர்த்தணி காக்குக்கேறக் கின்மவனால் — அப்பா பெசுக்குவாயும் பெற்றாரே.

ஃபம்! ஃபம்!! ஃபம்!!!

விளக்கவணப்பும் ஒப்பாரியும்

By

E. வேலாயுதம் L. M. (B)

மாட்டியைப் பார்ப்பது சிவானி விரயினம் கணமத்திருந்தான். ஆரிய சோதியாம் அறிம்காமுர்த்தியாய் காந்தி விளக்கினார். பாடகண்டத்தில் பாலவணப்பைப் பார்ப்பது ஒளிவிடிக் தன்னொப்பிதலாக் காந்தி வாழ்த்தார். அதைச் செவ்வனே முடிக்க, நமசிவாயென்ற செழும்கேசரியாய் விளக்கினார் மகாத்ம. இத்தமதக் கொள்கையைப் பார்ப்பும் எழிலிப்பது சோதியாயும் விளக்கினார் மகாத்மா. மேற் தந்த விவகாரச் சோதியையுள், "கண்ணாரக் கண்டதும் பொய், காதாரக் கேட்டதும் பொய், ஆராய்க்தறிந்ததாய் மெய்" என்பதை உணராதவராய், காதாரம் விசுவகக் கோட்டல் என்னும் மாட்டியைப் பிராமண வாலிபன் அணைந்தான்.

காதாரம் முப்பதாக்கிவிட்ட ஆராய வசனிகேட்டு அமுதார் எத்தனைபேர்?

பைப ஊரும் வண்டியில், பெரிப அன் நேர் சிறிப விடுகையில் சென்ற மக்களும் எத்தனைபேர் அமுதார்? கடந்த தென்னியென்றறிபாறு காத் தளதளப்புடன் 'ஊரோடுகில் கூடியோடு', என்ற படி அமுதாரைப் பார்த்த அமுதார் எத்தனைபேர்? அடுபிடும் வைத்த உணவை மறந்து அறிம்காமுர்த்தியின் வினைவை பெண்ணி மனம்வெதும்பி யமுதார் எம்மட்டோ! சிற்ற சிற்ற இடத்தில் ஊறுக்காய தீனையும் மறந்த மிம்மி, மிம்மித் தாயுடன், தக்கையுடன் தாயும் அமுத மமுதக் குழலிகளும் வேட்க கோடி. ஒரு சிறு சாவிட்டில் ஒப்பாரி மாரி எவ்வெவ்வையுடைந்தெனில் உலகத்தின் அறிபெரிப சாவிடாய் மதிக்கத்தகும்க் காந்தியின் ஆயிர்ப்புக்கையிட்டு உண்டாய அருகி ஆறு அளவிடற் கரியதோ!

[சிறந்த மருடம். சட்டுகரயில் உணர்ச்சி தழம்புகின்றத — ப —]

புதிய வகுப்பு

By

P. D. செல்வரத்தினம், I St. Form B.

"பாடுபட்டவன் பயணமடவான்," என்பது சன்னேர் வாக்கு. இம் மருட வாக்கிபத்திற்கினக்க, நானும் எனது பழைய வகுப்பில் ஊடப்பட்டபடி படித்த தன் பயணம் அறிந்த வகுப்பாசிரிய புதிய வகுப்பையடைப வேரிட்டது. பரிட்சைகளில் சித்தியடைந்ததும் எங்கள் தராதாம் ஒருபடி உயர்ந்தமிம். இப்படிப்பட்ட உயர்ச்சி எவர்க்கும் ஒரு தனி மதித்தியை ஊட்டும்.

புதியவகுப்பையடைந்த சந்தோஷத்தின் அதிர்ச்சி. இன்னும் என் மனத்தி

விட்டகலியில்லை. இவ்வகுப்பிலும் என்னு லிபன்றளவு முயற்சிசெய்து சித்தியடைப வேண்டிமென்பது எனது தீர்மானம். "புறமைக்கு வண்ணம் பறைதட்டி வெளுத்தான்," என்ற சொற்கட்டிற்கு ஒப்ப, நாமும் புதுவகுப்பையடைந்தவுடன் மட்டும் புதுமைக்கு ஊக்கமாகப் படிப்பதும் பின் "பழகப் பழகப் பாலும் புனிக்கும்," என்பதற்கினக்கப் படிப்பிலும் வெறுப்படைபலாகாது. தொடக்கத்தில் பெற்றுள்ள ஊக்கத்தை முடிவு

சாதாரணமாக ஒரு பாடசாலையில், ஒரு வகுப்பினின்றும் மற்ற வகுப்பிற்குச் சித்தியடைந்து செல்லும்பொழுது, புதுவகுப்பில் புதுத் தோழரைக் காண்பதரிது. புதிதாகப் பாடசாலையில் சேர்க்குள்ள, ஒரு சிலரைவிட ஏனையோர் கடந்த வகுப்பில் எம்முடன் வாசித்தவர்களே. இவர்களது நட்பும் தோழமையும் எமக்குப் புதுவகுப்பிலும் கிடைக்கும். இதனை புதுவகுப்பிலும் மாணவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் செருங்கிப்பழகித் தம்மைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள முடிவின்றது.

புதுவகுப்பில் வகுப்புத் தோழர்கள் புதிதாக இல்லாவிட்டாலும் ஆசிரியர்களின் சார்பில் மாற்ற முண்டாகின்றது. பெரும்பாலும் புதியவகுப்பில் புதிய ஆசிரியர்கள் எங்கள் கல்வி அறிவின் வளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பாக விருப்பார்கள். ஆசிரியரது மாற்றம் மாணவரிடம் உற்சாகத்தை உண்டெண்ணிவிடும்.

புதிய வகுப்பில் புதுப்புதுப் பாடங்களைப் படிக்கிறோம். முன்படித்த பாடங்

களையும் உயர்தரமாகக் கற்கிறோம். புதுப் புதுப் புஸ்தகங்களை வாங்குகிறோம்; அவைகளில் பல புதுமைகளைக் கண்டு ஆனந்திக்கின்றோம்.

சாதாரணமாகப் புதுவகுப்பைப் படைத்ததும் ஆனந்தமேலிட்டால் ஒரு வாரம் வீணாகின்றது. புஸ்தகங்கள் வாக்குவதிலும், புதியவருடன் பழகுவதிலும், புதுவகுப்பைப்பற்றி மனப்பால் குடிப்படலும் சில நாட்கள் வீணாகின்றன. இவ்வநிச்சிகளினின்றும் சிழிக் கெழுத்து ஊக்கமாகக் கடமைமையப்பார்க்கத் தொடங்குவதற்குச் சில நாட்கள் செல்ல வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி எங்கும் எப்பொழுதும் நடக்குமானால், புதுவகுப்பைப்பற்றிக் குறைவாக நினைக்கமுடியாது. புது வகுப்பில் உண்டாகும் உற்சாகமும், ஊக்கமும், மகிழ்ச்சியும் எத்தன்மையன வென்பது புதுவகுப்பைப்படைத்த முதல்வாரம் எவர்க்கும் விளங்கா. புதுவகுப்பைப்படையும் பாக்கியத்தைப் பழைய வகுப்பில் ஊக்கமாகக் கல்வியினைவனே அடைய முடியும்.

[கட்டுரையாளர் மிகவும் சிறப்பாக, சென்னைமும், பொருள்செய்யும், செத்தமிழ் உணர்ச்சியும் ததுப்பத் தன் விடயத்தை வினக்கியுள்ளார், செத்தமிழ் கட்டுரைக்கு அணியலனாகத் திழ்ச்சின்றது — ப — ர்]

பழந்தமிழர் வனப்பு

சேல்வி. K. மகேஸ்வரி, Inter Arts.

இலெழுவியாக் கண்டமென்று அழைக்கப்பட்ட நிலப்பாப்பு படிப்படியாகக் கடல் கொள்ளப்பட்டதென்றும் அஃது தமிழகத்தின் ஒருபகுதி மட்டுமன்று, தமிழினம் தமிழ் நாடுகளில் எப்பவற்றின் தாயகமென்றும் காம் சரித்திரவாயிலாக அறிகின்றோம்.

ஆகையின் இங்கு மாழ்க்க மக்களின் உடலமைப்பையும் சில வழக்கங்களையும் ஆராய்வோம். இவர்களின் இன்றைய மனிதனாகிய பெரிதும் செட்டையானவர்களே. ஆறு அடிக்கு மேற்பட்டு ஏழாறு அடிவரைக்கும் உயர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் உடலின் எடை நூற்றம்பது கல் (Stone) முதல் 200 கல்வரையென்று உறப்பட்டிருக்கின்றது. தலை உச்சியின் மயிர் உயர்கையாகவே கட்டையாக விரிந்தது. ஆனால் பின்புறம் நீண்டு வளர்ந்து அழகுபெற முடிக்கப்பெற்றிருந்தது.

அவர்கள் உருண்டு நீண்ட கழுத்து உடையவர்கள், சிறு மணிகளாலாகிய மாலைகளாக் கழுத்தணிபாகக் கொண்டனர். கிசல்களின் கல்லாக் கணுக்குகளும் தடையின்றி அசையக்கூடியவையிருந்தன.

பெண்கள் ஆடவரினும் உயரத்திற் சற்றே குறைந்தும் பருமனிற் சற்றே கூடியிருந்தனர். ஆடவரினும் அவர்கள் வளப்புக்கூடியவராயிருந்தனர். அவர்களது காதல்கள் இன்றைய மக்களினத்தை விடச் சிறிதவகையாயிருந்தன. முக்கு மிகவும் சப்பையாகவும் பெரிதாகவும் இருந்தது. பொதுப்பட அவர்கள் செம்பு அல்லது பொன்னிறத்தினர். பற்கள் சிறியவையாய் முத்தப்போள் ஒரே

படியாய் வெண்மைமாய் கிளங்கின. அவர்களது உடலமைப்பில் மிகவும் குறைந்த பகுதி தெற்றியேயாம். உஃது ஆறு அல்லது ஏழு அங்குலம்வரை அகன்று உயர்ந்திருந்தது.

மேற்கூறியவற்றால் காம் இவர்கள் கோர உருவியென்று எண்ண இடமுண்டு இவர்களின் பழக்கவழக்கங்களும் மணகிளைகளும் கிரகோதமானவகையினே. காதலிருவர் தங்குருவையணுகித் தம் கிருப்பத்தை அறிவிப்பர். பின் இவ்விருவரையும் அக்குரு வண் உடையாதுமீன்றித் காட்டுக்கணுப்புவர். அனுப்பியதினத்தி விருந்து இரு தங்கள்வரையும் அக்காதலன் தமயிருவர்க்கும் வேண்டிய உணவைத்தேசியவதமன்றி அகாட்டு கிலங்குகளினின்றும் தமமைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுபாற்றல் உடையவனாகவிரிந்தல் வேண்டும். அவர்கள் இருதங்களின்பின் காடு திரும்பியபொழுதே அவர்கள் கிவாகத்திற்குத் தகுதியெனக் கொள்ளப்படுவர். மணகிளைகளில் ஒரு கிரகோதமான கிலையமென்னவனிற், மணமக்கள் கைகளின் கட்டுகிரல்களினின்றும் ஓங்குலம் செதுக்குவர். அவ்விடத்தில் இருவர்கையையும் பிணைத்து இருவர் குருதியும் ஒருங்கே ஒழுக்கச்செய்வர்.

கலைக்குளிப்பும் கடவுள் வழிபாடும் சமயத்தின் முக்கியபகுதியாகக் கொண்டனர். இவர்கள் திண ஆக்கத்தொழிற் சென்றதேயன்றி அறிவின் தகையிற் செல்லவில்லை. இவர்கள் சவுக்கட்டுகளிள்.

“உரத்தவத போலும் சாக்கரே; உறவி விழிப்பத போலும் பிதப்பு”

எனக் கொண்டனர்.

சுய ஆட்சி

க. கமலாம்பிகை Sr. (A)

சுய ஆட்சி பொறுப்பாட்சி என்பன சுதந்திர அரசியலைக் குறிக்கும் சொற்கள். கடந்த 13½ வருட காலமாக எங்களை ஆங்கிலேயர் ஆள்காஞ்செய்த வந்தனர். தம்பொழுது எங்கள் இலங்கைத் தேச மானது பிரிட்டனின் கட்டுறையிலுள்ள டொமினிவன் கால்களைப்போலச் சம அநாதஸ்தப்பெற்று ஒர் டொமினிவ னாயிற்று. டொமினிவன் அநாதஸ்தப் பெற்ற எங்கள் இலங்கைதேயியின கவர் னர் ஜெனரலாக சேர். ஜென்ரல் மூர் அவர்களே நிமிக்கப்பட்டனர். சென்ற காலத்தன் இலங்கைதேயியின தவப் புதல்வர்களுள் ஒருவர் கவர்னர் ஜெனரல் பதவியை ஏற்று ஆளுவர்.

சுய ஆட்சி பெற்ற கரள் முதல் கம் மக்கள், அதாவது கம் சர்க்காரர் யாவரும் புது வழியு வாழத் தொடங்கி விட்டனர். காட்டில் எங்கே பார்க்காலும் மக்களிடையே குதூகலக் காட்சியையே காணக்கடியதாக இருக்கிறது. இலங்கை யின் வடபாலுள்ள மக்களிடையே, தென் பாலுள்ள மக்களிலும்பார்க்க மகிழ்ச்சிக் குறிகள் குறைவாகவே காணப்பட்டன. அதற்குக் காரணம், தேசியக்கொடியிலுய மாக எங்கள் பிரதமர் அவர்கள் ஒரு சமரசமுடிவுக்கு வந்ததேயாகும். அப் பிரச்சனையும் விவர விச தீர்க்கப்பட்டு கம் மக்கள் யாவரும் ஒருங்கே மகிழ்ந்த சுய ஆட்சியை, உண்மைசு சுதந்திர ஆட்சி யாக, வீர சுதந்திர ஆட்சியாக ஆரும் திறத்தை காவலன் யாவரும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சுதந்திர இலங்கையின் டொமினிவன்

பார்லிமென்ட் திறப்பு விழா வைப்புகள் யாவும் கிறப்பாக நடைபெற்றன. டொமினிவன் பார்லிமென்டை கிளாஸ்டர் கோ மகஸ்திறந்துவைக்கார். சிக்கல்கொடிமைப் பிரதமர் சேனாயக்கா ஏற்றினார். மாட்சிமைத்தமய மண்ண்பிரான் சுதந்திரப் பார்லிமென்ட் திறப்புவிழாவுக்குத் தமது மனமாந்த வாழ்த்துச் செய்தியை அனுப்பியிருந்தார். அவர் அதில் இலங்கையின் புதிய அரசியல் அநாதஸ்தப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது: பிரிட்டிஷ் சாம்ராச்சிய கால்களிடையே இலங்கை பூரண பொறுப்புள்ள சுதந்திரம் பெற்றுள்ளது. ஒரு டொமினிவனுக்குள்ள அநாதஸ்தட்டின் அதற்குரிய பூரண உரிமைகள், சலுகைகள் ஆகியன அதற்குக் கூட வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே கரள் அனைவரும் இத்தனைமைவாய்க்க சிறந்த பொறுப்பாட்சியைத் தக்கமாதிரிப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கட்சி வேற்றுமைகளை ஒழிக்கவேண்டும். கட்சிகள் பல இருக்கலாம்; ஆனால் அவற்றின் இலட்சியம், அதாவது குறிக்கோள் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். காட்டிஷ் தலைவர்களாக வருபவர்கள் யாவரோடும், ஒது துழைக்கவேண்டும். ஒருவரின் தலை பிரகா னம் எல்லாம் பிழைத்துவிடும். அது போல காட்டுக்குத் தலைவராய் வருபவர்கள் பிரசு இலலாதவர்களாய எந்தக் கட்சியிலுள்ள மக்களையும் சமீகர்க்கு கோக்கிப் பெற்ற சுதந்திரத்தை விண்ண போட்டுடையது காட்டை முன்னேற்ற மகையச் செய்யவர்களாய் அமைதல வேண்டும்.

கல்லூரிக் குருவி

ச. ச. வ.

என் வயிறெறிகின்றதே! ஐயோ! என் என்ன சொல்லுவீன். ஆ! அந்தித் தர்த்தா விண்ணுலகுக்கு அழைக்கப்பட்டார். மகாத்மாவீரையப்பற்றி உயர்ந்த குத்தகன் தெரியுமே. ஒப்பாரி சொல்லி அழுதாலும் என் வயிற்றெரிச்சல் கடும் பலவாறு தணிபயது. அன்றைய தினம் பாரதாதி ஒரே பிரமாண்டமான சரவீடாய் விளங்கிற்று. அம்மம்! அவ்வலங்கோலத்தை கிபரிக்க 100 வீதிதர் (Clerks) தேவை.

அன்பர்களே, உங்களுக்குப் பேசுக்கு வரத்து எந்தனை வண்டிப் போன்றும், எத்தனை சதக்கன் வேண்டும். ஆனால் எனக்கு அச்சுக்கடங்கள் ஒன்றுமில்லை, புண்குதத்தின் எந்திரம் கமிண்டலேனன், அல்லாஹின் 'பன்' போக முறுத்தலேனன், என் பேசுக்கு வராததை நடுக்க பிரமணுற்றுள் முடியும். ஆகவே இலக்கைக்குப் பறந்து வந்தேன்.

பழந்த மனிதனும் 'கிணமேளம்' என்றால் வந்துகொல் இல்லாமலும் ஒவ்வான், "சுதர்யா சிதா" என்றதும் அப்படித்தான் என்பாசும் இறந்தது. ஆறந் கொழும்பிற்றுச் சென்றதும் தனிந்த வயிறெரிச்சல் தண்டவமடத் தோடங்கிறது. மிளகாய் உண்ட எனக்கு உறைப்புத்தனியி யிரு தந்தது போல் இருந்தது. நலனும் ரூபா செலவு செய்வதற்கு பணம் தயாராகிட்டிடுகின்ற கேட்டவுடன் ஏழைச் சனத்தின் பணத்தைக் கொளுத்தி எரித்ததாக நினைத்து, கத்தியிருந்தால் என்று நினைத்தேன். மந்திரிகளுக்கு மேல் விபகாரி தன்பாடில்லையா? அங்கொண்டப் பரித்திய வைத்தியசாலையில் உள்ள பேரறிஞருக்குப் படுபட்டு ஆராய்ந்து ஷட்குடி புத்திமிகளைக்கறி நலனும் ரூபாவையும் கொடுத்தக் கொண்டாடுங்கள் என்று அனுப்பியதுபோலிருக்கின்றது. இப்பணம், செலவழித்தவனின் பேரன், பாட்டன், வீட்டில் சொத்தா? அன்னாவிட்டால் ஆற்றில் அள்ளப்பட்டுத்

என் வயிறு பற்றி முளுகின்றதே! 'ச.....' கு உபதேசம் காதினே ஒகிலுறும் அலைபக் குரில குரத்தான்! நாயினது வசதுக்கு இருப்பும்டடை வவத்து இறுக்கட்டினுறும் அது நிமிருமா?

பிழை இருந்தால் மன்னிக்கவும். இதெல்லாம் கதைக்குச் சொன்னேன். கண்ணுக்குப் போனதும் தமிழ்ப் பத்திராசிரி மகசங்குப் பேரேனன். கண்டதும் கனிப்புடன் வாவேற்றார். என்னை திக் கியாசங்க ஆலோசனைபாளருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். பனை வட்டில் இருந்த எனக்கு இத்துணைக் கெளரவமும் போதாதா, என்று என்மனதிற்கோன்றிற்று.

இன்பு கற்றிப் பார்த்ததும் அநேக மாற்றங்கள் காணப்பட்டன. பத்திராசிரியின் மாற்றம் முன்றறுபிட்டது. உயர்நாக் கலவி அளிக்கப்பட்டிளளது. ஒரு வொண்டியுனை யிருந்த இடக்கிளே வேறு இரண்டுபாகுக்காணப்படுகின்றன. ஒரு வர்ஜிமாணிபயூகர் திரு. குளப்பக்கன்வரா என்றும், மாறையவர் திரு. லெக்ஷு என்றும் அறிந்தீர். உச்சியில் மயர் அதி க்இளவாத ஒரு உபாத்தியாயரைக் கண்டேன். அவர்தான் உயர்நாவகுப்புக்கு ஆங்கிலம் கற்பிப்பவர் என்று அறியலானேன். திரு. ஏழிறகாம் அவர்கள் சரியான சான்றும் கற்பிக்கின்றவர். வேறொரு உபாத்தியாயரைப் பார்த்தேன். திரு. கலகொட அவர்களின் கண்ட கார்ப்படை அணிவகில்லை. கிட்டயந்தார், வேறொருவரானது அறிந்தேன். இவ்வாண் சமஸ்கிருதம் பேசுப் பேசுகிறவர். இவ்வளவுதிறிய தோற்றம் உடையவர் அளயிறந்த சமஸ்கிருதம் கற்பிக்கப்போகின்றாரா? என்று எண்ணி யிடாதீர்கள். கடுகு குறித்தென்றும் காரம் பெரிதல்லவர் வேடிக்கையா ஆன் றேர் வாக்கு? பன்னிக்கடத்தில் முன்பத்திராசிரியாகத் தொடர்ந்திய திரு.

சதாசிவம் மடிப்புச் சான்றையுடன் நின்றதைக் கண்டு காம் விசாரித்தேன். அவர் பண்டித பரீட்சையுடன் சர்வகலாசாலைப் பிரிவுசுப்பரீட்சையும் சித்தியடைந்ததைக்கேட்டு ஒரு முழம் வளர்ந்தேன். அவர் வேட்டியுடனும் சான்றையுடனும் விளங்கக் கடிவளைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். சென்ற பத்திராசிரி திரு. செல்வாத்தினம் சர்வகலாசாலைப் பிரிவுசு

சேர்தனை சித்தியடைந்ததைபுக் கேட்டேன். என்ன புகழ்!!! சர்வகலாசாலையில் நான்கு பத்திராசிரிகள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பெயரை புரிப்போட்டு விளக்குவார்கள். அடுத்த இதழில் எஞ்சியதைக் கூறலாம். யான் புகியவன், ஆண்படியால் குறையிருந்தால் குப்பைத் தொட்டியில் போடுமாறு வேண்டுகிறேன்.

மகாத்மாகாந்தியின் திருக்குறள் வேட்கை

“..... டிரான்ஸ் வரல் (Transvaal) பேரில் தமிழ்மக்கள் புரிந்த துணையப்போல வேறு எவ்வித்யரும் புரியவில்லை. அவர்கட்கு கன்பழிதல் காட்ட அவர்கள் தூல்களைப் பரில் வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அப்படியே அவர்கள் மொழி பரில்வகில் மிகவலக்கமாக ஒரு திங்கள் கழித்தேன். அம் மொழியைப் பரில் பரில் அதன் அழகை உணரலானேன். அது மனக்கவரும் ஓர் இனிய மொழி. தமிழ் மக்களுள் பண்டைகளிலும் இக்காளினும் கட்டப் பல அறிஞர் இருந்தனர் — இருக்கின்றனர் என்பது அம்மொழியின் அமைப்பானும், பயிற்சியானும் அறியக்கிடக்கின்றது. இந்தியாவில் ஓரினம் ஏற்படவேண்டுமாணல் சென்னை மாணாத்தத்துக்கு அப்புறம் உள்ளவரும் தமிழுணர்வு வேண்டும்.

அடிகளார் திருக்குறள் றுளின் பெருமைகளை உண்மையிற் கண்டு துய்த்தவர்கள்.

“1915ம் ஆண்டிளே ஆங்கிலத்தினும், தமிழ் மொழியைச் சிறப்பாகக் கொள்ளுமாறு தமிழ் மக்களை வேண்டுக்கொண்டேன். தாய்மொழியில் பேசுமாறும், தாய்மொழி தூல்களைப் பயிலுமாறும் மக்கட்கு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டேன். திருக்குறளைப்பற்றி சில செம்மொழிகள் உங்கள் வரவேற்பில் மிளிர்ந்தின்றன. இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னே யான் தமிழ் பரில் தோடங்கிய தற்குச் காரணம் திருக்குறள் றுளத்தையே கோரப் படித்தல் வேண்டுமென்ற அவாவே யாகும்.....”

— தமிழ்ப் பொழில் —

காந்தியடிகளின் பொன் மொழிகள்

“அவற்றை என்ற தத்துவத்தைச் சரியானபடி உணர்ந்து அனுபவிப்பவன் ஒரு காலத்தில் உலகமே தன்மீது இருப்பதைக் காண்பான்; அன்பின் ஆட்சியில் கொலையும் பலாத்காரத்திற்கும் இடமில்லை.

“அன்மகந்தினைத் தரவல்லது பிரார்த்தனை ஒன்றே. அது மனிதரின் வாழ்க்கையை மாற்றி யமைத்துவிடும். பிரார்த்தனைச் சத்தியமே எதனையும் அடை

பலாம். பக்தி பலம் இருக்கும்போது உலகில் ஆராததொன்றும் இல்லை”

“அச்சச்சொரூபத்தில் அட்டைபோட்டுத் தைக்கப்பட்டுள்ள எதையும் புத்தகங்களெனக் கொள்ளக்கூடாது. மனிதன் பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கு எவை தனை செய்யவேண்டும், அவைதான் புத்தகங்கள். ஏனையவை புத்தகங்கள் ஆகா. கைக்குக் கிடைக்கும் புத்தகங்களை எல்லாவற்றையும் மாணவர்களுக்குக் கொடுக்காது.

English Editorial Board

Editor :

A. Deva Rajah

Associate Editor :

Literary Section :

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathippillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section:-

A. M. Brodie

S. V. Paramsothy

Junior Section :-

S. Chandrarajah

Faculty Adviser:-

Mr. E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.)
Lond.

A. C. M. P.

Tamil Editorial Board

Editor :

S. Sanmugavadivel

Associate Editor :

E. Velautham

Literary Section :-

Miss K. Maheswary

" M. Kanagambikai

K. Vaithianathar

Co-eds. Section :-

Miss V. Manimekaladevi

„ K. Kanakambihai

Verse Section :-

S. Sivasithamparam

Junior Section :-

D. S. Ambalavarnar

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam M. A.